

A. VAN HAERSOLTE-VAN HOLTHE TOT ECHTEN

waar ze uiteindelijk kon doen wat zijzelve zoo schoon heeft verwoord: „*the soul's desperate choice*”.³

Kathleen Mansfield Beauchamp is geboren te Wellington, Nieuw-Zeeland, op 14 October 1888 als derde dochter van Sir Harold Beauchamp. Krachtens hare geboorte is ze dus een koloniale schrijfster, krachtens opvoeding, huwelijk en later leven eischt Engeland haar op. Want reeds in 1903 werd ze naar Londen (Queen's College) gestuurd voor haar opvoeding, en slechts éénmaal, in Juni 1906, zag ze haren geboortegrond weer, om dien in 1909 voor goed vaarwel te zeggen.

En de schrijfster zal afstand moeten nemen, zeeën en scheidingsjaren zullen tusschen haar en Nieuw-Zeeland moeten liggen om ons te schenken van de schoonste en meest bewogen bladzijden van haar proza, den geboortegrond en den geliefden die ze nooit weer zou zien, gewijd.

In Engeland, in het oude land, komt John Middleton Murry, student te Oxford en redacteur van *Rhythm*, in haar leven en ze huwt hem in 1912.

Groote gebeurtenissen zijn er ook daarna niet zoo heel vele geweest, slechts een rusteloos trekken van een met ziekte en dood bedreigde, van land tot land, van oord tot oord; en dan . . . een liefde van twee menschen voor elkander naar klassiek voorbeeld, want ademloos, bodemloos, tot over het graf.⁴

Het is in deze zware jaren dat Katherine Mansfield heeft leeren beseffen wat „*the soul's desperate choice*” beteekent, beteekenen kan; het is nu ook dat ze het beeld biedt van de mensch die het lijden in volle zelfbewustheid aanvaardt.

„I do not want to die without leaving a record of my belief that suffering can be overcome. For I do believe it. What must one do? There is no question of what is called „*passing beyond it*.” This is false.

One must submit. Do not resist. Take it. Be overwhelmed. Accept it fully. Make it part of life.

Everything in life that we really accept undergoes a change. So suffering must become Love. This is the mystery. This is what I must do. I must pass from personal love to greater love. I must give to the whole of life what I gave to one.⁵

Aldus, in deze jaren, komt onze auteur het doel, de kern van haar leven, wel zeer dichtbij.

Dirk Coster, in zijn essay over Top Naeff's *Voorbijgangers*,⁶ spreekt over een grondtoon die als een ontroerende fluittoon in een lenteschemer tot ons glijdt en dien hij het kenmerk van het stadium der zielsbeschroomdheid noemt; hij voegt hier aan toe dat ieder mensch,